

VERTIGO

NR. 70 | MAART 2022

lingwekkende dosis cinema

**ANIMALS
OFFSCREEN
DRIVE MY CAR
THE VELVET QUEEN
NOBODY HAS TO KNOW
THE BATMAN**

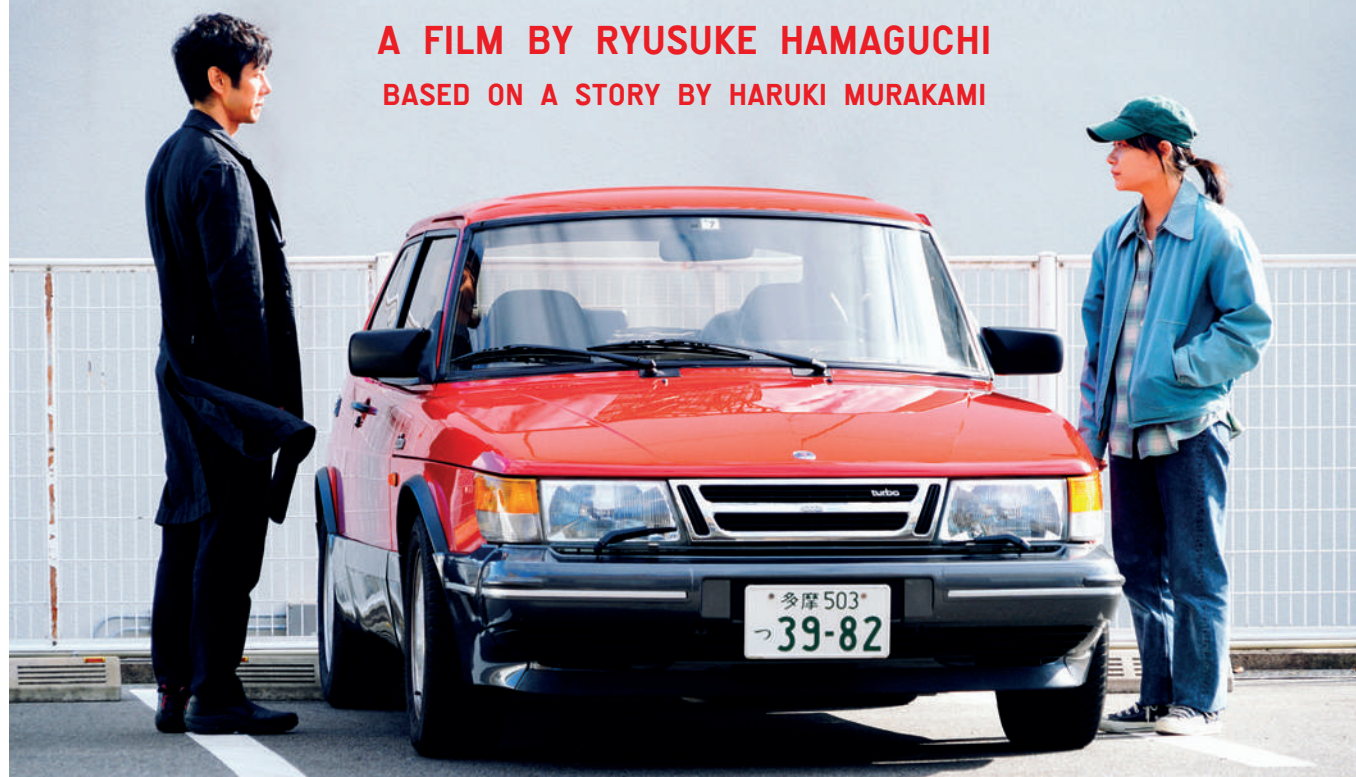
OSCAR NOMINATIONS BEST FILM
INTERNATIONAL FILM • DIRECTOR • SCREENPLAY

DRIVE MY CAR

ドライブ・マイ・カー

A FILM BY RYUSUKE HAMAGUCHI
BASED ON A STORY BY HARUKI MURAKAMI

RELEASE 2-3

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be [f](https://www.facebook.com/septemberfilmbe) [i](https://www.instagram.com/septemberfilmbe) [y](https://www.youtube.com/septemberfilmbe) moustique 12

THE VELVET QUEEN

LA PANTHÈRE DES NEIGES

A FILM BY MARIE AMIGUET AND VINCENT MUNIER

"Adembenemend mooi
in beeld gebracht"

LE FIGARO

OPENING FILM
DOCVILLE
INTERNATIONAL DOCUMENTARY FILM FESTIVAL
2022

FESTIVAL DE CANNES
2021 OFFICIAL SELECTION

MET MUZIEK VAN WARREN ELLIS EN NICK CAVE

RELEASE 30/3

WWW.LAPANTHEREDESNEIGES.BE

PERISCOOP

DALTON
DISTRIBUTION

8

26

30

14

20

- 7 VOORWOORD
- 8 THE BATMAN
- 14 NOBODY HAS TO KNOW
- 16 OFFSCREEN
- 20 THE INNOCENTS
- 22 ANIMALS
- 24 THE VELVET QUEEN
- 26 DRIVE MY CAR
- 30 KLAPS

MICHELLE
FAIRLEY

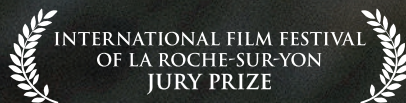
VERSUS PRODUCTION
PRESENTS

BOULI
LANNERS

A FILM BY
BOULI LANNERS

NOBODY HAS TO KNOW

L'OMBRE D'UN MENSONGE

23/03/22

©2021 VERSUS PRODUCTION, BARRY CRERAR, PLAYTIME, PRIME TIME, RTBF (TÉLÉVISION BELGE)

WWW.OBROTHER.BE

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Sara Colson
sara@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Charlotte Timmermans,
Chris Craps, Ruben Nollet

WEBMASTER

Hans verschooten

WEBREDACTIE

Arno Callens

EINDREDACTIE

Nicolas Quaghebeur

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📌 VERTIGObe

📷 VERTIGOgram

📌 VERTIGObe

Ah, Batman! Als er één superheld is waar ik maar geen genoeg van kan krijgen, is het de *Caped Crusader* wel. Veel heeft te maken met een jeugdtrauma – niet van het kaliber van dat van de jonge Bruce Wayne, maar toch. Toen Tim Burtons *Batman* in september 1989 enkele maanden na de Amerikaanse release eindelijk de Belgische zalen bereikte, was ik er helemaal klaar voor. Tijdens de zomervakantie had ik de *novelization*

verslonden, terwijl het album van Prince en de score van Danny Elfman dag in, dag uit op repeat stonden.

Vervolgens bleek echter dat de keuringscommissie van ons landje de film *Kinderen Niet Toegelaten* achtte. Mijn immer avontuurlijke vader zei 'Fuck it' en nam me mee naar Ciné Sinjoor op de De Keyserlei in Antwerpen, waar we twee tickets kochten en samen de lobby binnenwandelden, om pardoes tegengehouden te worden door een man die in ons appartementsgebouw woonde: 'Hey Tuffins, zal het gaan?'

Bleek dat onze buurman deel uitmaakte van de Bewakings- en Opsporingsbrigade van de Rijkswacht – BOB in de volksmond – en dat het zijn taak was om de leeftijd van de bioscoopgangers te controleren, omdat zoveel Belgische jongeren al hadden geprobeerd om *Batman* te zien. Die avond en de volgende dagen zat ik begrijpelijkerwijs volledig in zak en as. Gelukkig gaf vaderlief niet op en trokken we een week later samen met mijn moeder naar een drive-inbioscoop in Sint-Antonius *of all places*, waar we probleemloos binnenreden.

Sindsdien is *Batman-in-de-bioscoop* voor mij onlosmakelijk verbonden met avontuur. Dat *The Batman* van topregisseur Matt Reeves niet zo verschrikkelijk lang na Christopher Nolans sublieme *Dark Knight*-trilogie en Ben Afflecks te smaken vertolking in *Batman v Superman* en *Justice League* in de zalen arriveert, doet me daarom niet zuchten van verveling, maar fladderen van opwinding.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

Was Christopher Nolans *Dark Knight*-trilogie niet de perfectie nabij? Speelde Ben Affleck niet onlangs nog de *Caped Crusader*? In andere omstandigheden zou zelfs de grootste comicfan *The Batman* met rollende ogen verwelkomen. Met zoveel opmerkelijk talent voor en achter de camera doet deze zoveelste reboot echter likkebaarden. De voornaamste *players* onder de loep. **STEVEN TUFFIN**

VERGELDINGSDRANG

A large photograph of director Matt Reeves in a green jacket pointing towards the Batman character, who is standing in the background in his full suit.

MATT REEVES

REGISSEUR

Het onmogelijke verwezenlijken: dat lijkt al jaren het motto van regisseur Matt Reeves. Oké, hij debuteerde met het romantische niemendalletje *The Pallbearer* (1996), maar nadat hij samen met J.J. Abrams de gevierde tv-reeks *Felicity* had gecreëerd, liet hij met *Cloverfield* (2008) een letterlijke en figuurlijke monsterhit in de bioscoopzalen los. Hij verbaasde vriend en vijand met *Let Me In* (2010), zijn *Let the Right One In*-remake die bijna het niveau van de Zweedse instantklassieker haalde. Helemaal hot werd Reeves toen hij met *Dawn of the Planet of the Apes* (2014) en *War for the Planet of the Apes* (2017) bewees dat een franchise ook aflevering na aflevering beter kan worden.

The French Connection, *Klute*, *Chinatown*, *All the President's Men* en *Taxi Driver*: het zijn die niet bepaald aan het superheldengenre verwante films die Reeves aanhaalt als grootste invloeden voor zijn interpretatie van de Batman-mythe. In *The Batman* is het titelpersonage twee jaar aan het werk in een tot op het bot verrot Gotham City, waar politiek

en criminaliteit onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, een thema dat ook centraal staat in de voorgenoemde seventiesklassiekers. Daarnaast haalde Reeves ook inspiratie bij twee legendarische comics: *Year One*, waarin de focus ligt op een jonge, onervaren Batman, en *Ego*, dat inzoomt op de psychologische tol van het superheldendom.

ROBERT PATTINSON

BATMAN

Al vanaf zijn bioscoopdebuut in *Harry Potter and the Goblet of Fire* (2005), werd Robert Pattinson weggezet als cinema's nieuwste droomprins. Een indruk die alleen maar bevestigd werd door zijn vertolking van de kwijnende vampier Edward Cullen in *The Twilight Saga* (2008-2012). Toch viel ook al in die periode zijn voorliefde voor averechtse keuzes op – of hoe verklaar je anders het 9/11-drama *Remember Me* (2010), de Guy de Maupassant-verfilming *Bel Ami* (2012) en David Cronenbergs bioscoopbewerking van Don De Lillo's *Cosmopolis* (2012)? Nadien dwaalde Pattinson nog verder van het Hollywoodpad af, met onder meer het frenetieke *Good Time* (2017), Claire Denis' uitdagende scifitrip *High Life* (2018) en Robert Eggers' krankzinnige *The Lighthouse* (2019).

Pattinson was al vroeg op de hoogte van Reeves' Batman-plannen en toonde interesse omdat het de enige comicfiguur was die hem ook maar enigszins boeide. De acteur beseftte dat zijn professionele traject van hem niet meteen blockbuster-materiaal had gemaakt, maar tot zijn grote verbazing had Reeves hem toch in gedachten voor de rol. 'Toen Matt

me voor het eerst over zijn insteek sprak, was ik wel een beetje in de war', aldus Pattinson. 'Dat kwam omdat we allemaal gewoon zijn dat de heldhaftige Batman het alter ego is van de steenrijke playboy Bruce Wayne. *The Batman* concentreert zich echter voornamelijk op de superheld in wording, terwijl Bruce een schim van een man is.'

A photograph of Zoë Kravitz as Catwoman, wearing her black mask and suit, holding a mechanical device.

ZOË KRAVITZ

CATWOMAN

Als dochter van rockgod Lenny Kravitz en eightiesicoon Lisa Bonet leek Zoë Kravitz geboren voor een carrière in de showbizz. Hoewel ze ook zingt en als model aan de bak komt, ligt haar focus al sinds jaar en dag op acteren. Ze debuteerde in de romantische keukenkomedie *No Reservations* (2007), speelde mee in de Jodie Foster-wraakthriller *The Brave One* (2007) en brak door als een gevleugelde superheld in *X-Men: First Class* (2012). Met rollen in de

Divergent- en *Fantastic Beasts*-films toonde ze aan niet vies te zijn van Hollywoodfranchises, maar ze duikt ook regelmatig op in kleinschaligere producties zoals de coming-of-agefilm *Dope* (2015) en Steven Soderberghs nieuwe thriller *Kimi* (2022).

Tijdens het lezen van Reeves' scenario was Kravitz heel de tijd op zoek naar de clichés. In haar hoofd was Catwoman vooral een supersexy inbreker die stevast door Batman uit de penarie wordt gered.

'Matt was er echter in geslaagd om haar niet als een stereotiep slachtoffer te portretteren. Ook het fetisjistische aspect van haar kostuum had hij achterwege gelaten. Bovendien maakte hij duidelijk dat deze versie al heel veel had meegemaakt. Complexe vrouwelijke personages: je komt ze niet vaak tegen in dit soort cinema, en sterke vrouwen die hun mannetje kunnen staan zonder zich als een man te gedragen al helemaal niet.'

PAUL DANO RIDDLER

Hoewel hij nog geen veertig is, kun je Paul Dano een echt indie-icoon noemen. Na zijn eerste acteerstapjes op de planken en voor de camera brak hij door in de Sundance-hit *Little Miss Sunshine* (2006). Hij stond meer dan zijn mannetje naast een uitzinnige Daniel Day-Lewis in de P.T. Anderson-klassier *There Will Be Blood* (2007).

Arthouseheldin Kelly Reichardt registreerde hem in de eigenzinnige western *Meek's Cutoff* (2010). En later volgden samenwerkingen met topcineasten als Rian Johnson (*Looper*), Steve McQueen (*12 Years a Slave*) en Denis Villeneuve (*Prisoners*). *Wildlife*, Dano's regie-debuut met Jake Gyllenhaal en Carey Mulligan in de hoofdrollen, ging in

2018 in Cannes in wereldpremière.

Ademhalingsproblemen en insomnia zijn niet bepaald dingen waar Dano's Riddler-voorgangers op botsten. Na het lezen van *Mindhunter* van de legendarische FBI-profiler John Douglas, de inspiratiebron van David Finchers gelijknamige Netflix-reeks, kwam Reeves echter op het idee om de slechterik te baseren op de Zodiac Killer, de ongrijpbare seriemoordenaar die centraal stond in – je raadt het al – Finchers *Zodiac*. Dano ging helemaal loos en stond erop zich in plasticfolie te hullen omdat zijn personage nooit DNA zou achterlaten op de plekken waar hij toeslaat. Resultaat: een knalrood, bonzend hoofd en moeite om in te slapen na de lange draaidagen.

COLIN FARRELL PENGUIN

Al zijn hele carrière lang schippert Colin Farrell tussen grote en kleine projecten. Nadat hij samen met Joel Schumacher de lovend onthaalde lowbudgetfilms *Tigerland* (2000) en *Phone Booth* (2002) had gedraaid, dook hij op als slechterik in Steven Spielbergs *Minority Report* (2002) en de superheldenfilm *Daredevil* (2003). Hij speelde hoofdrollen in Oliver Stones *Alexander* (2004), Terrence Malicks *The New World* (2005) en Michael Manns *Miami Vice* (2006), om daarna de show te stelen in het gitzwarte *In Bruges* (2008). Het floppen van *Fright Night* (2011) en *Total Recall* (2012) luidde een minder succesvolle periode in, waaraan een einde kwam met *The Lobster* (2015) en *The Killing of a Sacred* (2017), Farrells bejubelde samenwerkingen met Yorgos Lanthimos.

Aan het lijstje met seventies-klassiekers die eerder als inspiratiebronnen werden vermeld kan ook *The Godfather* worden toegevoegd. In *The Batman* is de Penguin een bijnaam die af en toe valt als het over Oswald 'Oz' Cobblepot gaat, de ambitieuze rechterhand van een maffiabaas wiens groeiende frustratie Reeves baseerde op die van Fredo, de Corleone die zijn broer Michael verradt. Voor Oz' verminkte

voorkomen, dat cruciaal is in het verhaal, spendeerde Farrell uren en uren in de make-upstoel. Op die manier kon hij naar eigen zeggen 'helemaal verdwijnen in de rol'. Dat kun je ook letterlijk nemen: sommige cast- en crewleden hadden niet door dat hij het was die achter dat masker en die *fat suit* verscholen zat.

**THE BATMAN SPEELT VANAF 2 MAART
IN DE BIOSCOOP**

"A glorious sci-fi stunner, thoughtful and spectacularly affecting."

—David Ehrlich, IndieWire

"Colin Farrell has never been better."

—Justin Chang, Los Angeles Times

AFTER YANG

VANAF 30 MAART IN DE BIOSCOOP

A24

FESTIVAL DE CANNES
OFFICIAL SELECTION

OFFICIAL SELECTION
sundance
film festival

The SEARCHERS

LOVE ISLAND

Nadat de Belgische acteur, scenarist en regisseur Bouli Lanners in eigen land en omstreken films als *Ultranova*, *Eldorado* en *Les géants* had gedraaid, trok hij voor *Nobody Has to Know* naar het Schotse eiland Lewis. In het romantische drama speelt *Game of Thrones*-actrice Michelle Fairley een vrouw die zich opgesloten voelt in een strikte geloofsgemeenschap, maar een uitweg ziet wanneer ze zich ontfermt over een man (Lanners zelf) die na een beroerte aan geheugenverlies lijdt. **CHARLOTTE TIMMERMANS**

BOULI LANNERS: 'Mijn band met Schotland is al van jongs af heel sterk, al weet ik niet precies waarom. Als kind wilde ik doedelzak leren spelen en was ik er heilig van overtuigd dat mijn oma Schots was. Ik trok specifiek naar Lewis omdat ik de presbyteriaanse gemeenschap wilde filmen, een strikte afsplitsing binnen de protestante kerk. Visueel sprak die mij aan vanwege hun zwarte, victoriaans aandoende klederdracht. De adembenemende landschappen waren mooi meegenomen.'

Die landschappen komen dankzij de brede cinemascopiefotografie helemaal tot hun recht, maar is het geen lastig formaat om intieme scènes te filmen?

'Ik gebruik dat formaat altijd. Het

leunt het dichtst aan bij mijn blik op de wereld. Als ik naar jou kijk, zie ik jou in cinemascopie. *(lacht)* Ik ben ook schilder en werk altijd in de breedte. Het verticale kijken, dat we door onze smartphones meer en meer gewoon worden, voelt voor mij onnatuurlijk aan.'

'Ik wilde een verhaal vertellen over mensen van mijn leeftijd, want die zie je veel te weinig in de cinema.'

BOULI LANNERS

Vanwaar de keuze voor een Engelstalige romance?

'Na vijf auteursfilms was ik klaar voor een project dat een breder publiek zou aanspreken. Bovendien wilde ik een verhaal vertellen over mensen van mijn leeftijd: imperfecte mannen en vrouwen met imperfecte lichamen, want die zie je veel te weinig in de cinema. De producenten stelden natuurlijk een jonge, glamoureuze cast voor, maar dat heb ik geweigerd.'

Wat zijn de valkuilen van dit soort liefdesverhaal?

'De grootste moeilijkheid lag voor mij niet in het vertellen, maar in het acteren. Ik deel veel met mijn personage, zelfs mijn naam (*Bouli's* geboortenaam is *Philippe*, nvdr.), terwijl

het personage van mijn tegenspeelster Michelle wel wat weg heeft van mijn vrouw. Het is makkelijker een rol te spelen die verder van je af ligt, zeker als je intimiteit moet overbrengen. Bovendien was mijn vrouw op de set aanwezig als costumière, wat het proces nog moeilijker maakte. Ik ben ervan overtuigd dat de acteurs en actrices die geliefden spelen, een hele stabiele relatie met hun partners moeten hebben.'

De geliefden in de film zijn echte tegenpolen. Een geval van 'opposites attract'?

'Zo zou je het kunnen stellen, maar het scenario is vooral geschreven vanuit het standpunt van de koele Millie. We zien hoe ze naar vrijheid verlangt, hoe ze over haar schouder kijkt omdat ze het gevoel heeft dat haar gemeenschap haar veroordeelt. Voor haar vertegenwoordigt de spontane Phil niets minder dan de vrijheid. Als ingeweken Belg heeft hij bovendien iets exotisch. Hij staat buiten de gemeenschap.'

Religie speelt net als in je vorige film *Les premiers les derniers* een grote rol.

'Ik geloof in God, maar mijn geloofs-beleving contrasteert sterk met die van de presbyteriaanse kerk. Interessant aan hun godsdienst, naast het visuele aspect dat ik al aanhaalde, is dat liegen volgens hen de grootste zonde is. En laat een leugen nu net een sleutelrol in de film spelen.' ▣

NOBODY HAS TO KNOW SPEELT VANAF 23 MAART IN DE BIOSCOOP

TENTAKELSPEKTAKEL

Niet moeilijk dat gifgroene vangarmen de show stelen op de poster van de 15^e editie van het Offscreen Film Festival. De focus ligt dit jaar onder meer op H.P. Lovecraft, de legendarische horrorauteur die in zijn verhalen graag monsters met octopusachtige ledematen opvoerde. Het Brusselse cultcinemafestijn heeft tussen 9 en 27 maart echter nog veel meer in petto. Een selectie! **STEVEN TUFFIN**

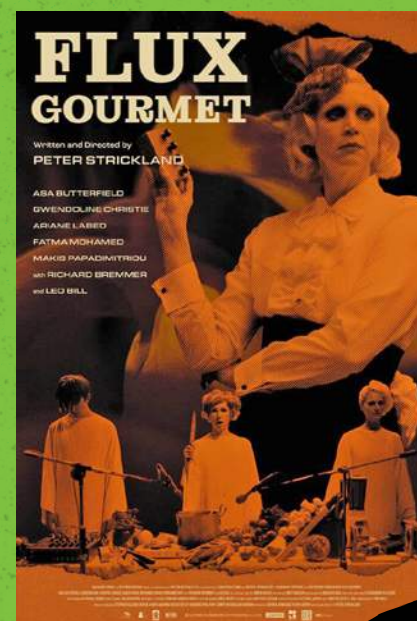

EARWIG

Bijna twintig jaar nadat Lucile Hadzihalilovic – ook wel mevrouw Gaspar Noé – in haar langspeelfilmdebuut *Innocence* Brussel tot een droomlandschap omtoverde, komt ze op de proppen met een in België gedraaid sprookje over een meisje met ijsblokjes als tanden. Op een dag krijgt de man die haar steeds smeltende gebit moet verzorgen de opdracht haar voor te bereiden op een leven buiten de muren van het appartement waar het duo verblijft.

FLUX GOURMET

Als vaste Offscreen-waarde Peter Strickland (*Berberian Sound Studio*) een nieuwe film heeft gemaakt, weet je dat die niet op het programma zal ontbreken. Enkele weken na de wereldpremière op de Berlinale komt de Britse cineast zijn recentste curiosum persoonlijk voorstellen. Staat centraal: een collectief dat zich toelegt op performances waarbij geluid en gastronomie worden gecombineerd.

SPRING

Ondertussen hebben Justin Benson en Aaron Moorhead het tot de regiestoel van de fel geanticipeerde Marvelreeks *Moon Knight* geschopt, maar het duo maakte naam met een reeks lowbudgethorrorfilms die ze ook schreven, monteerden en produceerden. Eentje daarvan is deze tragische romance, die door Guillermo del Toro werd omschreven als een van de weinige Lovecraft-achtige films die hem omverbliezen.

MAD GOD

Het schaakspel in *A New Hope*, de AT-AT Imperial Walkers in *The Empire Strikes Back* en de bonte beestenboel in *Return of the Jedi*: Phil Tippett drukte zonder twijfel zijn stempel op de originele *Star Wars*-trilogie. Later leverde de specialeffects-goeroe ook nog bijdrages aan onder meer *RoboCop*, *Jurassic Park* en *Starship Troopers*. Aan deze stopmotionfilm over een Dante-achtige afdaling in de hel heeft hij zomaar eventjes dertig jaar gewerkt.

THE DUNWICH HORROR

Hoewel deze horrorfilm uit de vroege jaren zeventig overduidelijk een product van zijn tijd is – psychedelische visuals: check! – wordt hij geroemd als een van de betere Lovecraft-verfilmingen. Dean Stockwell, de karakterkop uit onder meer *Dune*, *Blue Velvet* en *Battlestar Galactica*, kruipt in de huid van een excentriekeling die een maagdelijke studente hypnotiseert en drogeert ter voorbereiding van een occult ritueel.

BULL

Dat ze bij Offscreen ook spanning en bloedvergieten zonder bovennatuurlijke insteek weten te appreciëren, bewijst deze hondsbrutale lowbudgetmisdadthriller uit Groot-Brittannië. Neil Maskell, bekend van Ben Wheatleys doorbraakfilm *Kill List*, speelt een voormalige gangster die na een afwezigheid van tien jaar opnieuw opduikt en zijn ex-collega's een voor een begint af te maken. Waarom? Dat moet je zelf maar ontdekken!

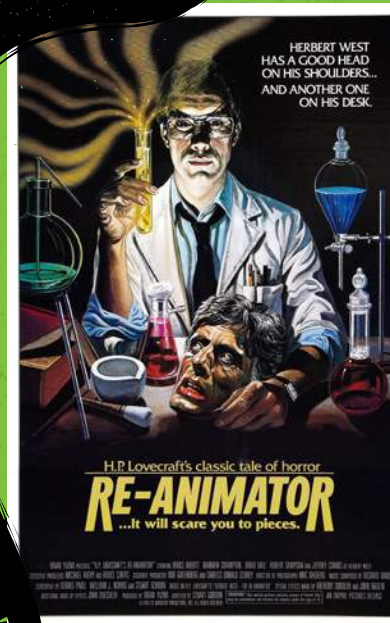
ABSENTIA

Jaren voordat Mike Flanagan uitgroeide tot de koning van de hedendaagse horror dankzij reeksen als *The Haunting of Hill House* en *Midnight Mass* en films als *Oculus* en *Doctor Sleep*, debuteerde hij met deze door Lovecraft geïnspireerde nobudgetfilm. Onderwerp is een vrouw die onverwacht oog in oog komt te staan met haar echtgenoot die zeven jaar geleden verdween.

IN THE MOUTH OF MADNESS

Ook horrormaestro John Carpenter liet zich regelmatig inspireren door Lovecrafts oeuvre – kijk maar naar al die tentakels in *The Thing*. In zijn meest expliciete ode vertolkt *Possession*- en *Omen III*-ster Sam Neill een verzekeringsonderzoeker die zich vastbijt in de verdwijning van een lugubere huiverauteur, wiens boeken sommige lezers tot waanzin lijken te drijven.

RE-ANIMATOR

Stuart Gordon maakte zijn bioscoopdebuut met deze *Frankenstein*-achtige griezelkomedie, die te boek staat als een van de bekendste Lovecraft-verfilmingen. Hoofdpersoon Jeffrey Combs blijft onlosmakelijk verbonden met Herbert West, de knettergekke professor die een serum ontwikkelt waarmee hij dode hersenen opnieuw aan de praat krijgt. Later zou Gordon zich ook nog door Lovecraft laten inspireren voor *From Beyond*, *Castle Freak* en *Dagon*.

SILENT NIGHT

Heeft superster Keira Knightley iets met de apocalyps? Tien jaar nadat ze in *Seeking a Friend for the End of the World* zij aan zij met Steve Carell de impact van een allesvernietigende asteroïde afwachtte, organiseert ze samen met Matthew Goode een allerlaatste kerstfeestje voordat een gifwolkt het gros van alle levende organismes op aarde uitroeit. Staan onder meer op het menu: zelfmoordpillen voor alle genodigden. **W**

SPEELTIJD

Offscreen Film Festival opent dit jaar met *The Innocents* van Eskil Vogt, de vaste coscenarist van *The Worst Person in the World*-cineast Joachim Trier. In zijn tweede film als regisseur focust de Noor zich op een groepje kinderen dat telepathische en telekinetische krachten ontwikkelt in en rond een appartementencomplex. **STEVEN TUFFIN**

Iets zegt me dat je een grote Stephen King-fan bent.

ESKIL VOGT: 'Als tiener las ik alles van de man. Hij zit als het ware in mijn bloed. Ik hou van het realisme waarmee hij zijn personages en hun omgeving beschrijft. Cruciaal verschil tussen ons: hij gelooft dat het kwaad een soort natuurkracht is, terwijl ik denk dat het om een menselijke eigenschap gaat.'

The Innocents is duidelijk een ander soort horrorfilm dan Noorse genregenoten waarin op trollen wordt gejaagd of nazizombies studenten achternazitten.

'Het gros van de Noorse huiverfilms speelt zich af in de natuur, maar die

bijna folkloristische aanpak ligt me niet zo. Voor alle duidelijkheid: ik vind *Trollhunter* en *Dead Snow* fantastisch entertainende films, maar ik ben en blijf een stadsjongen – dat zie je ook aan de films die ik samen met Joachim heb gemaakt.'

Voor de ene kijker is The Innocents een griezelfilm, voor de andere gaat het om de origin story van enkele superhelden. Wat vind je zelf?

'Ik maak films, ik deel ze niet in hokjes in. Voor mij was het belangrijk om de donkere kant van de kindertijd te laten zien. Maar al te vaak wordt die periode voorgesteld als eentje van rozengeur en maneschijn, en dat is bullshit. Iedereen weet

maar al te goed hoe bang zij of hij toen soms was.'

Voordat Trier The Worst Person in the World regisseerde, maakte hij het Carrie-achtige Thelma, dat qua stijl enorm hard aan The Innocents doet denken. Had jij toen stiekem de touwtjes in handen?

'Toen Joachim de afgewerkte versie van mijn film zag, was dat de eerste opmerking die hij maakte: "Nu gaat iedereen denken dat jij *Thelma* hebt geregisseerd." Ik kan natuurlijk niet ontkennen dat er gelijkenissen zijn, maar alles heeft te maken met het feit dat we allebei een beetje uitgekeken waren op het soort existentiële drama dat we met *Reprise* en *Oslo, August 31st* hadden gemaakt. Een stevige portie horror leek ons het beste antgif. Het is cinema op zijn puurst.'

Tot slot: werd je niet door iedereen afgeraden om te werken met vier kinderen én een kat?

'(lacht) Natuurlijk! Ik drijf mezelf echter altijd tot het uiterste. Als ik iets heb geschreven – hoe wild het ook is – moet en zal ik het filmen. Er zat dus niet anders op dan heel veel tijd in de casting te steken. We zijn meer dan twee jaar op zoek geweest naar de juiste kinderen. Ons grootste voordeel was dat ik qua gender en etniciteit in het scenario alles had opengelaten. Dat we daardoor een heel diverse cast hebben kunnen samenstellen, maakt me enorm trots.' **W**

THE INNOCENTS SPEELT VANAF 16 MAART IN DE BIOSCOOP

BEESTACHTIG

Op 22 april 2012 stapte Ihsane Jarfi in Luik in een auto met vier mannen. Toen zijn lijk negen dagen later werd teruggevonden, bleek dat hij het slachtoffer was van een gruwelijke homofobe moord. In het schokkende *Animals* presenteert regisseur Nabil Ben Yadir een gefictionaliseerde versie van de wandaad die tien jaar terug ons land beroerde, zonder ook maar één moment de blik af te wenden. **RUBEN NOLLET**

‘On s’est comporté comme des *animals!*’ zei een van de moordenaars van Ihsane Jarfi in 2014 tijdens het proces. In het Nederlands wordt dat ‘We hebben ons als beesten gedragen’, maar dan mis je de kermel van een taalfout: het meervoud van *animal* is *animaux*. Voor cineast Nabil Ben Yadir, die de rechtszaak van begin tot eind bijwoonde, was dat de sleutel tot de onbegrijpelijke gruweldaad: ‘Het ging om opvoeding, cultuur, taal. Ik vond het hallucinant dat in België, een land met zo’n hoog onderwijsniveau, een volwassen man zo’n flagrante fout kon maken. En ik niet alleen: de hele zaal werd stil toen die kerel dat zei.’

Ben Yadir, die eerder *Les barons* en *Dode hoek* maakte, raakte in de

ban van de zaak toen een vriend op café opmerkte dat het ‘toch maar een flikker was die was afgemaakt’. Hij besliste om er een film aan te wijden die zo realistisch en intens was dat de kijker er niet goed van zou zijn. ‘Een artikel is maar een artikel’, legt hij uit. ‘Je schudt je hoofd, slaat de pagina om en dat was het dan. Met cinema kun je dieper gaan, op voorwaarde dat je radicaal bent en geen toegevingen doet. Ik wil de kijkers meenemen in een realiteit die ze gewoonlijk niet te zien krijgen in de bioscoop.’

‘Ik wil de kijkers meenemen in een realiteit die ze gewoonlijk niet te zien krijgen in de bioscoop.’

NABIL BEN YADIR

Animals bestaat uit drie delen. Het eerste toont het slachtoffer, dat in de film Brahim heet en door de Brusselse acteur Soufiane Chilah gespeeld wordt, op een familiebijeenkomst voor de verjaardag van zijn moeder. Dat niemand van de aanwezigen mag weten dat hij al vijf jaar een relatie met een man heeft, zorgt voor gespannen situaties en confrontaties, maar die verdwijnen in het niets in vergelijking met het tweede deel.

Net zoals in de echte zaak op bewakingscamera’s te zien was, toont Ben Yadir hoe Brahim in een auto met vier mannen stapt, van wie hij er eentje lijkt te kennen. Binnen de kortste keren lopen de spanningen hoog op, wanneer een van die kerels vraagt of Brahim homo is. De gruwel

die volgt, gaat tot de rand van het onverdraaglijke – en voor sommige kijkers waarschijnlijk erover. Niet omdat wat Brahim moet ondergaan zo expliciet getoond wordt, maar omdat Ben Yadir de druk op geen enkel moment van de ketel haalt.

Door zijn acteurs alles grotendeels te laten improviseren en vastleggen met smartphones, wekt de cineast bovendien de indruk dat het allemaal echt gebeurt. ‘Het geweld van die scènes zit in mijn ogen niet in de klappen die worden uitgedeeld. Iemand als Quentin Tarantino gaat daar veel verder in, maar bij hem komt het minder hard aan omdat het duidelijk cinema is. Wij hebben die filter weggehaald. Omdat er gefilmd werd met smartphones en omdat het geluid natuurlijk klinkt, wordt het echt ongemakkelijk om naar te kijken.’

Wat Ben Yadir dan weer verraste, is dat sommige mensen dat harde middenstuk wel kunnen verdragen, maar afhaken bij het derde deel. Daarin volgt de film een van de vier moordenaars, Loïc – de filmversie van de kerel die tijdens het proces het woord ‘*animals*’ gebruikte – de ochtend na de feiten. Ook hij gaat naar een feestje, het nieuwe huwelijk van zijn vader.

‘Het is een compleet banale dag’, zegt de cineast. ‘Daar hebben sommigen het moeilijk mee, maar voor mij is dat net het punt: Loïc is een doodgewone kerel. Oké, je hebt zijn achtergrond, opvoeding en de groepsdruk van zijn vrienden. Al die elementen spelen mee, maar ze verklaren niet waarom de stoppen bij hem doorslaan. Uiteindelijk gaat *Animals* niet alleen over hoe Brahim aan zijn einde komt, maar vooral ook over hoe Loïc een beest wordt. Dat was wat mij interesseerde.’

ANIMALS SPEELT VANAF 9 MAART IN DE BIOSCOOP

KILLE PRACHT

Ongeveer twee maanden brachten Sylvain Tesson en Vincent Munier door in het onherbergzame vriesgebied van de Tibetaanse hoogvlakten, met als doel het observeren van de notoir ongrijpbare sneeuwpanter. Of hen dat gelukt is, kun je ontdekken in de dromerige documentaire *The Velvet Queen*, met muziek van Nick Cave en Warren Ellis. **RUBEN NOLLET**

‘Je hebt de keuze. Ofwel geef je je over aan de wanhoop en toon je hoe de natuur ten onder gaat. Ofwel beslis je om haar schoonheid te vieren.’ Deze woorden van de Franse avonturier en schrijver Sylvain Tesson vatten perfect samen wat zijn kompaan Vincent Munier in zijn werk doet. De bekende natuurfotograaf en -filmer staat bekend als een eeuwige romanticus, iemand die graag naar verre streken reist waar nauwelijks een mens komt om daar de ongerepte natuur vast te leggen. Zelf zegt hij daarover: ‘Ik ben in wezen een groot kind dat zijn energie put uit dromen en beelden van mythische dieren.’ Munier geniet nog altijd van de natuurpracht die hij in zijn thuisstreek de Vogezen aantreft, maar sinds 2010 klopt zijn hart toch vooral voor een bergachtig gebied aan de andere kant van de wereld.

Nadat hij enkele keren naar Tibet was gereisd, vatte hij het plan op om er een natuurfilm te draaien zoals je die zelden ziet. In plaats van zijn adembenemende beelden te gebruiken om het publiek kennis over de plaatselijke fauna mee te geven – de David

Attenborough-aanpak, zeg maar – zocht hij naar een filosofische insteek die bij het poëtische karakter van het land aansloot. Tesson, een man die het gewoon is om zijn gedachten in elegante en bevlogen bewoordingen op papier te zetten, was een ideale partner voor het project. De hele onderneming had echter nog een derde schakel nodig, iemand die ongemerkt de belevenissen en gesprekken van Munier en Tesson zou filmen. Dat werd Marie Amiguet, zelf een natuurfilmer en – *pour la petite histoire* – intussen Muniers levensgezel.

Het trio legde de lat hoog en ging op zoek naar de heilige graal van de natuurfotografie. De sneeuwpanter verdient die titel niet alleen omdat hij zo mensenschuw is, maar ook omdat zijn territorium het zo lastig maakt om een exemplaar te vinden en op beeld vast te leggen. ‘We zijn naar het oosten van Tibet getrokken, naar gebieden met een gemiddelde hoogte van 4500 meter en uitschieters tot 6000 meter’, vertelt Amiguet. ‘Toen we er in februari rondreisden, was het gemiddeld 25 graden onder nul. Ik herinner me een

ochtend dat de thermometer in onze tent -35° Celsius aangaf, enkel omdat hij niet lager kón. En dan was er ook nog een felle ijzige wind en de hoogteziekte waar ik soms last van had. Geen ideale omstandigheden om te filmen. Ik heb geleerd dat het erop aankomt om je tijd te nemen.’

Dat was sowieso de mantra tijdens de missie, want de mens kan in die streek niet zomaar zijn wil opleggen aan de natuur. Het enige wat Munier en Tesson wel konden doen, was afwachten tot de wonderen zich vanzelf zouden openbaren. Dag na dag speurden ze de bergkammen af naar het silhouet waar ze op hoopten, of op zijn minst naar een beetje beweging tussen de rotsen. Gelukkig herbergt Tibet in zijn uitgestrekte gebieden niet enkel de sneeuwpanter, maar onder meer ook wolven, blauwschappen, jaks, pallaskatten, vossen en beren. ‘Die zijn even belangrijk’, benadrukt Amiguet. ‘De sneeuwpanter is zo’n symbolisch dier dat het alle andere dreigt te overschaduwen. We willen er met onze film aan herinneren dat alle wilde dieren – tot en met de simpele regenworm – onze zorg verdienen, want de diversiteit is aan het verdwijnen.’

Bij een niet-alledaagse documentaire hoort ook bijzondere muziek. De makers van *The Velvet Queen* waren in de wolken toen ze voor de soundtrack Warren Ellis wisten te strikken, die ook nog eens zijn goeie vriend Nick Cave meebracht naar de opnamestudio. Behalve voor pakkende muziek zorgde het duo ook voor een fraai internationaal cachet. ‘Ik geniet er enorm van om filmmuziek te schrijven’, zegt Ellis. ‘Elke film dwingt ons om iets nieuws te proberen, wat op zijn beurt onze andere platen beïnvloedt. En sommige films laten een diepe indruk na: door *The Velvet Queen* heb ik in Sumatra mijn eigen dierenpark uit de grond gestampt. In Ellis Park bekommeren we ons om dieren die gered zijn uit de illegale handel, maar niet in de vrije natuur gezet kunnen worden. Zo zie je maar.’

THE VELVET QUEEN SPEELT VANAF 30 MAART IN DE BIOSCOOP

ONDERWEG

Drive My Car van de Japanse regisseur Ryusuke Hamaguchi is een heus fenomeen. De drie uur durende adaptatie van een bundel kortverhalen van Haruki Murakami viel vorige zomer in de prijzen in Cannes, prijkte op de top van menig internationaal eindejaarslijstje en maakt deze maand kans op de Oscars voor beste film, beste regisseur, beste bewerkte scenario en beste internationale film. *Vertigo* sprak de gevierde cineast op de recentste Berlinale, waar hij lid was van de jury. **CHRIS CRAPS**

Regisseur Yusuke Kafuku wil na de dood van zijn vrouw een meertalige opvoering brengen van Anton Tsjechovs *Oom Vanja*. Omdat hij vanwege een oogziekte niet meer achter het stuur van zijn rode Saab mag kruipen, wijst de productie hem een vrouwelijke chauffeur toe. Tussen de twee gekwelde zielen groeit gaandeweg een intense band.

Ryusuke Hamaguchi haalde de ruggengraat van *Drive My Car* uit het gelijknamige kortverhaal, waarmee Haruki Murakami in 2014 zijn bundel *Men Without Women* opende. Daarnaast bediende de regisseur zich vrijelijk van elementen uit de andere verhalen in de bundel. Het eindresultaat is een hypnotiserende en onvoorspelbare roadmovie over verlies, verdriet en schuld. **Hoe verklaar je zelf het enorme succes van een literaire adaptatie die drie uur duurt en lange praat-scènes bevat?**

RYUSUKE HAMAGUCHI: ‘Ik beseft dat ik het publiek niet makkelijk maak, maar echt veeleisend ben ik ook niet. Om Kafuku te begrijpen moeten ze eerst geloven dat hij een mens van vlees en bloed is. Pas nadat ze op hun gemak in zijn hart en hoofd zijn gedoken, kunnen ze meeleven en diep ontroerd worden.’

Elementen uit een reeks kort-verhalen combineren lijkt me geen sinecure.

‘Het schrijven van het scenario was inderdaad de moeilijkste horde. Ik wist dat ik *Drive My Car* wilde verfilmen, maar voor een langspeelfilm had ik qua verhaal en karaktertekeningen meer materiaal nodig. Bovendien wilde ik in geen geval elke zin van het kortverhaal in een specifieke scène vertalen. Alle mensen die het gelezen hebben, hebben allemaal hun eigen verbeelding, waartegen ik het sowieso zou moeten afleggen. Ik wilde vooral de kern vatten. Daarom heb ik het ganse boek herlezen en

herlezen, en zo ontdekte ik dat alles wat ik extra nodig had in de andere verhalen stond.’

Voel je je verwant aan Kafuku?

‘Zeker niet met de Kafuku uit het boek, die geen regisseur maar een acteur is. Dat ik hem in de film mijn beroep heb gegeven, wil echter niet zeggen dat hij ook op mij lijkt. Al moet ik toegeven dat ik hem nog enkele dingen van mezelf heb meegegeven, zoals zijn voorliefde voor intense scriptlezingen met de cast. *(lacht)* Eigenlijk voel ik me nauwer verwant aan de productieassistent en zijn vrouw. Het zijn neven-personages zonder veel tekst, maar als ze hun mond open doen, komen er heel zachte, openhartige woorden uit. Ik ben zo niet, maar het zijn de figuren uit de film die ik het liefst zou willen zijn.’

Hoe sloop *Oom Vanja* van Anton Tsjechov in het scenario?

‘Tsjechov wordt vermeld in het boek, maar ik heb hem een grotere rol gegeven. Ik ben dol op zijn werk, dat hier perfect op zijn plaats is: zijn dialogen brengen heel specifieke emoties naar boven. In *Oom Vanja* verwoordt Tsjechov exact de gevoelens die Kafuku altijd heeft verborgen gehouden.’

In de Saab wordt er met doden gesproken en grote bekentenissen afgelegd. Hij lijkt meer op een metafoor dan op een echte wagen.

‘Aanvankelijk dacht ik niet op die manier aan de auto. Voor mij was het gewoon een voertuig, een ding dat beweegt. Het voordeel is dat een wagen een film visueel aantrekkelijker maakt. Je kunt er de aandacht van de toeschouwers mee vasthouden omdat hij hen

‘De Oscar voor beste film zou mooi zijn omdat het een prijs is voor het hele team, niet voor mij alleen.’

RYUSUKE HAMAGUCHI

door heel verschillende landschappen voert. Pas toen we filmden, begon het metaforische zich te manifesteren. De auto kwam tot leven en werd een extra personage. Hij had uiteindelijk zelfs een impact op de allerlaatste scène.’ **Kafuku regisseert een cast van internationale acteurs die verschillende talen spreken. Hoe moeten we dat interpreteren?**

‘Dat mag je best letterlijk nemen: ik wilde op een heel directe manier tonen dat meertalige communicatie best mogelijk is. In ons dagelijks leven gebruiken we niet alleen taal om te communiceren, maar ook onze ogen en oren. Je hoeft een taal niet altijd te begrijpen om te verstaan wat er gezegd wordt. Dat wordt duidelijk gemaakt door de acteurs in de productie van *Oom Vanja*. Ze tonen dat non-verbale communicatie de meest directe en visuele manier is om emoties over te brengen bij het publiek.’

Je gaat nog een stap verder door een spraakgestoorde actrice op te voeren, die met gebarentaal acteert. Dat voelt heel poëtisch aan.

‘Een tijd terug werd ik uitgenodigd op een filmfestival voor mensen met spraakstoornissen. Ik ontdekte daar dat gebarentaal een heel ontwikkelde

taal is, waarmee je diepe emoties kunt uiten. Ik was zo onder indruk dat ik besloot om dat in mijn film te verwerken.’

Sinds de wereldpremière van *Drive My Car* in Cannes vorig jaar is het hard gegaan. Hoe kijk je terug op de voorbije maanden?

‘Er is in elk geval veel veranderd voor mij. Twaalf maanden geleden won ik op de Berlinale de Zilveren Beer voor *Wheel of Fortune and Fantasy*, dit jaar werd ik gevraagd om er in de jury te zetelen. En ergens tussenin kreeg *Drive My Car* de prijs voor het beste scenario in Cannes. Ik kan het nog steeds niet geloven, want ik zie mezelf als een kleine, onafhankelijke filmer. Ik kon me wel voorstellen dat ik misschien ooit eens een prijs zou krijgen, maar dat ik nu ook nog eens voor de Oscars genomineerd word, overtreft mijn stoutste verwachtingen.’

Welk Oscar zou je het liefst willen krijgen?

‘De Oscar voor de beste film zou me heel gelukkig stemmen. Omdat het goed is voor de bekendheid van de film, maar ook omdat het zo’n ongelofelijk moeilijke categorie is om te winnen. Het zou ook mooi zijn omdat het een prijs is voor het hele team, niet enkel voor mij als regisseur of scenarist.’

Hoe kijk je naar de nabije toekomst?

‘(lacht) Dat wil iedereen weten, maar ik heb écht geen idee. Vorig jaar had ik twee nieuwe films die gereleased werden, wat een uitzonderlijke situatie was. Op dit moment hoop ik vooral tijd te vinden om alles te verwerken en een nieuw project voor te bereiden. Maar nu heb ik een vraag voor jou: kom jij als Belgische journalist de gebroeders Dardenne soms tegen? Kun je hen vertellen dat ik een grote fan ben en dat hun films me enorm geïnspireerd hebben?’

Zal ik doen. 📺

DRIVE MY CAR SPEELT VANAF 2 MAART IN DE BIOSCOOP

Belfast

REGIE Kenneth Branagh

CAST Jude Hill, Caitríona Balfe, Jamie Dornan

SPEELDUUR 1u38

VANAF 2 maart in de bioscoop

Nostalgische tragikomedie van Kenneth Branagh, gebaseerd op zijn herinneringen aan zijn jeugd in Belfast aan de vooravond van de Troubles in de late jaren 1960. Doet denken aan *Hope and Glory* van John Boorman. **RUBEN NOLLET**

Blacklight

REGIE Mark Williams

CAST Liam Neeson, Aidan Quinn, Emmy Raver-Lampman

SPEELDUUR 1u44

VANAF 9 maart in de bioscoop

Liam Neeson drijft zijn oude knoken andermaal tot het uiterste in deze actiethriller à la *Honest Thief* en *The Marksman*. Ditmaal als fixer voor een overheidsbureau waarvan hij ontdekt dat het niet per se goede bedoelingen heeft. **RN**

Nr. 10

REGIE Alex van Warmerdam

CAST Tom Dewispelaere, Anniek Pheifer, Pierre Bokma

SPEELDUUR 1u40

VANAF 9 maart in de bioscoop

De tiende langspeelfilm van de Nederlandse cineast Alex van Warmerdam begint als een paranoïde mysterie over een toneelacteur en schakelt plots naar een compleet ander genre. In de trant van *The World's End* van Edgar Wright. **RN**

De recentste cinemaparels schitteren nu al in je Telenet TV-theek

Pas verschenen in de cinema, nu al in je TV-theek: deze recente blockbusters huur je gewoon vanuit je zetel via Film à la Carte.

No Time To Die

's Werelds bekendste geheim agent terug van pensioen

Bond geniet van zijn pensioen in Jamaica ... tot een bevriende CIA-agent opduikt met de vraag om een ontvoerde wetenschapper te helpen bevrijden. Wordt de langste Bond-film ooit ook de meest legendarische?

Moonfall

REGIE Roland Emmerich

CAST Patrick Wilson, Halle Berry, John Bradley

SPEELDUUR 2u10

VANAF 23 maart in de bioscoop

Rampenfilm waarin astronauten moeten beletten dat de maan tegen de aarde botst. Een mix van Roland Emmerichs eigen blockbusters *The Day After Tomorrow* en 2012, met elementen uit *Armageddon* en *Gravity* als extra ingrediënten. **CHRIS CRAPS**

After Yang

REGIE Kogonada

CAST Colin Farrell, Jodie Turner-Smith, Ritchie Coster

SPEELDUUR 1u36

VANAF 30 maart in de bioscoop

In een futuristische wereld onderzoekt een vader (Colin Farrell) waarom zijn oppasrobot het niet meer doet en ontdekt hij gevoelens die hij nooit eerder had. Melancholische sciencefictionfilm die meer aanleunt bij *Her* dan bij *Westworld*. **CC**

Ghostbusters: Afterlife (vanaf 17 maart)

Een nostalgische trip door het Ghostbusters-universum

Wanneer een alleenstaande moeder en haar kinderen verhuizen naar een klein dorpje, ontdekken ze al snel de connectie tussen de originele Ghostbusters en de geheime erfenis van hun opa. Zet je schrap voor een nostalgische filmtrip!

Dealer (vanaf 10 maart)

Een cinemashot vol drugs, drama en faam

De 14-jarige Johnny verblijft in een tehuis en slijt zijn dagen als drugsdealer. Als hij de beroemde acteur Anthony als vaste klant krijgt, blijft voor beiden niets nog hetzelfde. Het regiedebuut van Jeroen Perceval is verslavend goed!

Un Monde

Bekroond speelplaatsdrama

Wanneer Nora naar het eerste leerjaar gaat, ontdekt ze dat haar broer gepest wordt. Zij wil hem helpen, maar hij wil dat ze zwijgt. Een verscheurende keuze die haar leven op z'n kop zet. Deze kaskraker werd in België gemaakt en tot in het buitenland gesmaakt.

DUBAI & ABU DHABI

Een van de mooiste reizen uit ons aanbod!

**1 scherpe prijs
voor alle data:
€ 999**

AFREIZEN 2022:

26 april (1 mei valt hierin)

24 mei (Hemelvaart)

31 mei (pinkstermaandag)

7 juni

5 & 19 juli (schoolvakantie
zonder toeslag)

2 & 14 augustus

20 september

22 november (€ 1099)

INBEGREPEN:

- Vliegreis met topairline Emirates vanuit Brussel heen & terug
- 23 kg bagage & 7 kg handbagage p.p.
- Blauwe Vogel-begeleiding
- Nederlandstalige gidsen ter plekke
- Alle transfers met luxeautocars
- Knap Hilton Canopy Hotel (* * * *)
- 6 x lekker ontbijtbuffet
- Bezoek aan Burj Khalifa (hoogste gebouw ter wereld)
- Bezoek aan Louvre Abu Dhabi
- Citytours

ALLE INFO & BESCHIKBAARHEID:

www.deblauwevogel.be